

Arrest

nr. 267 911 van 7 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2022.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 juni 2008 een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asiendiensten. Verzoeker wordt op 24 oktober 2008 erkend als vluchteling.

1.2. Op 17 juli 2016 trekt de commissaris-generaal voor de staatlozen en de vluchtelingen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus in omdat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving daar hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. X van 16 november 2016.

1.3. Op 27 november 2019 dient verzoeker een tweede beschermingsverzoek in. Dit verzoek wordt op 16 december 2019 niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal omdat verzoeker geen

nieuwe elementen of feiten voorlegt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Het beroep dat verzoeker hiertegen indient, wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. X van 25 juni 2020.

1.4. Op 25 november 2021 dient verzoeker een derde beschermingsverzoek in.

Op 20 januari 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing waarbij dit volgend verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U diende op 23 juni 2008 een eerste verzoek om internationale bescherming in in België. In het kader van dit verzoek verklaarde u van Rom-origine te zijn, over de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en bij een terugkeer naar Kosovo te vrezen voor uw leven. U gaf aan dat de Albanezen u zouden vermoorden die u van collaboratie met de Serviërs verdachten. U werd door het Commissariaat-generaal erkend als vluchteling op 24 oktober 2008. Op 18 maart 2014 werd u door de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens het opzettelijk in brand steken van een gebouw, namelijk een appartement, waarvan de dader moest vermoeden dat zich aldaar op het ogenblik van de brand één of meer personen bevonden. De Correctionele Rechtbank oordeelde hierbij tevens dat de feiten bijzonder ernstig waren. Op 14 januari 2016 verzocht de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen om de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 3 maart 2016 op het Commissariaat-generaal beaamde u een Rom te zijn, afkomstig uit Peje, Kosovo. Ofschoon u aangaf geboren te zijn in Kosovo en enige tijd voor uw vertrek naar België woonachtig te zijn geweest in Belgrado, Servië, gaf u ditmaal te kennen zowel de Kosovaarse als de Servische nationaliteit te ontberen. U gaf aan geen staatsburgerschap te bezitten. U groeide op in de wijk Mahala e Bates in Peje, waar u over een eigen woning beschikte. Vijf van uw kinderen zijn tevens geboren in Kosovo. Vermoedelijk eind jaren 1980 of begin jaren 1990 woonde u tevens twee jaar in Belgrado, Servië. In september 1991 verkreeg u tijdens uw verblijf in Belgrado een Joegoslavische identiteitskaart. U vluchtte in die periode vanuit Kosovo naar Belgrado, Servië, uit schrik voor de Albanezen in Kosovo. Deze haatten de Roma en vielen jullie lastig. Zo kwamen ze langs bij jullie thuis en sloegen jullie kinderen. Ze lieten jullie evenmin werken. Ook andere Roma ondervonden deze problemen. U verbleef vervolgens een periode van twee jaar in Belgrado wonen. Toen uw vader u achterna reisde naar Belgrado werd hij er vermoord door Albanezen. Uw vader was voorheen werkzaam als commandant van de politie in Sprska Mitrovica. Omdat hij weigerde in te gaan op de vraag van de Albanezen om zijn werk te verlaten, werd hij door hen in Belgrado vermoord. U weet niet wie de daders van de moord op uw vader zijn. Ze wilden ook u vermoorden. U zag bijgevolg geen andere keuze dan te vluchten. Na de moord op uw vader keerde u nog in 1991 terug naar Kosovo om na een verblijf daar van twee dagen Kosovo opnieuw te verlaten en via Titograd (Podgorica), Montenegro, en Albanië nog datzelfde jaar verder naar Duitsland te reizen. Vanuit Duitsland kwam u vervolgens in 2008 naar België. U verklaarde voorts gehandicapt te zijn en in België een invaliditeitsuitkering te ontvangen. U had ook blijvende (medische) hulp nodig. U beschouwde zichzelf niet als een gevaar voor de openbare orde. Naast hogervermelde veroordeling was u tijdens uw verblijf van acht jaar in België nooit in aanraking gekomen met het gerecht. U betwistte de feiten gepleegd te hebben waarvoor u in België werd veroordeeld. U gaf tevens aan vervreemd te zijn van uw land van herkomst, waar u ook niet langer over een woning beschikt of familie hebt, en bij terugkeer naar Kosovo nog steeds de Albanezen te vrezen. Op 7 juli 2016 besliste het Commissariaat-generaal uw vluchtelingenstatus in te trekken. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in haar arrest van 16 november 2016.

Zonder het land te hebben verlaten, diende u op 27 november 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwees naar het incident dat leidde tot uw veroordeling en verklaarde dat uw zoon en dochter valse verklaringen hadden afgelegd waardoor u werd veroordeeld. U sloeg uw dochter omdat ze een relatie had met een Afrikaanse man. Daarna ging ze naar de politie en loog over alles. Ook uw zoon zei valselijk dat u de woning in brand had gestoken. U voegde toe dat uw dochter gehuwd was met iemand van de Noord-Macedonische familie B. en dat zij haar sloegen en verplichtten om te liegen bij de politie, zodat u naar de gevangenis zou moeten gaan. Een vriend van u bracht uw dochter naar Noord-Macedonië. U verbleef zes maanden in de gevangenis en heeft momenteel een enkelband. U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat u daar veel problemen kende. Twee Albanezen hakten uw nicht in stukjes en deden haar in de pan. Uw moeder is overleden, uw vader pleegde zelfmoord en uw broer werd gek. Inmiddels zijn uw partner, een dochter en een zoon van u overleden. U legde geen documenten neer. Dit tweede verzoek werd op 18 december 2019 door het

Commissariaat-generaal niet-ontvankelijk verklaard. U bracht immers geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikte het CGVS over dergelijke elementen. Het beroep dat u tegen deze beslissing instelde werd op 25 juni 2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zonder België verlaten te hebben, diende u op 25 november 2021 in België een derde verzoek om internationale bescherming in. U verklaart hierbij sinds zes à zeven jaar een relatie te hebben met I.M., die afkomstig is uit Albanië en gehandicapt is. Jullie wonen samen en hebben plannen om te huwen. U houdt in het kader van uw huidig verzoek grotendeels vast aan de verklaringen afgelegd in uw eerste en tweede verzoek. U verklaart een oude persoon en gehandicapt te zijn. Bovendien heeft u niets of niemand meer in Kosovo en Servië. Uw woning in Kosovo is afgebrand. U heeft er ook geen familie meer. Iedereen van uw familie verblijft immers in België en Duitsland. U geeft voorts te kennen dat u in Servië wordt gezocht door de Servische autoriteiten, met als doel u te mishandelen en te vermoorden. Dit omdat u tijdens de oorlog in Kosovo tot de oppositie behoorde. U was hiertoe toen verplicht. Servische soldaten hebben in die periode uw familie vermoord. Zo hebben ze uw kind B. toen in stukjes gesneden en als soep aan uw moeder gegeven. Daarenboven worden de Roma moslims in Servië niet aanvaard en slecht behandeld. Vele Roma moslims die naar Servië werden teruggestuurd, zijn daar ook vermoord. U herhaalt bovendien de feiten waarvoor u in België in de gevangenis zat nadat uw dochter u problemen had bezorgd omdat u niet wou dat ze met een Afrikaanse man (om)ging. U voegt eraan toe in België nooit problemen te hebben gemaakt, zo ook niet met de politie. U stelt daarnaast over een document te beschikken waaruit blijkt dat Kosovo u niet meer als staatsburger aanvaardt. U bent van plan dit document, waarover u al sinds 2008 beschikt en dat u al hebt afgegeven, te zullen overmaken aan het Commissariaat-generaal. Hierdoor kan u niet meer terugkeren naar Kosovo. U zal noch in Kosovo noch in Servië als Rom aanvaard worden.

U legde geen documenten neer ter staving van uw huidig verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient beklemtoond te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) omdat u geen nieuwe inhoudelijke verklaringen had afgelegd die een ander licht konden werpen op de appreciatie in uw eerste verzoek. Ofschoon u aanvankelijk in het kader van uw eerste verzoek op 24 oktober 2008 de vluchtelingenstatus werd toegekend, werd deze op 7 juli 2016 door de Commissaris-generaal ingetrokken. Het misdrijf waarvoor u op 18 maart 2014 in België definitief veroordeeld werd, betrof immers een bijzonder ernstig misdrijf. Het stond vast dat u een gevaar vormde voor de samenleving, omdat u definitief veroordeeld was voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de

vreemdelingenwet. Het beroep dat u tegen deze beslissing in het kader van uw tweede verzoek instelde, werd op 25 juni 2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt vooreerst dat u naar aanleiding van onderhavige verzoek zich in belangrijke mate beperkt tot een louter verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden bij uw eerste en tweede verzoek reeds hebt uiteengezet, met name uw invaliditeit, uw vervreemding van Kosovo en Servië, waar u niet langer over een woning en familie beschikt, de volgens u preciaire situatie voor Roma in Servië en Kosovo en daaruit voortvloeiend dat u als Rom noch in Servië noch in Kosovo zal aanvaard worden, het feit dat u de Kosovaarse nationaliteit ontbeert en tot slot uw persoonlijke kijk op uw veroordeling in België, waarbij u de schuld voor uw veroordeling bij uw dochter legt.

Aangaande het feit dat het merendeel van uw familie in België en Duitsland verblijft en u sinds zes of zeven jaar in België een relatie hebt met iemand afkomstig uit Albanië, die gehandicapt is, waarmee u samenwoont en daarnaast plannen heeft om te huwen, dient te worden opgemerkt dat deze (asiel)motieven van louter persoonlijke en intrafamiliale aard zijn en op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig(e) verzoek(en), met name dat u in Servië gezocht wordt door de Servische autoriteiten die u zullen mishandelen en vermoorden omdat u tijdens de oorlog in Kosovo tot de oppositie behoorde, waarbij u eraan toevoegde dat u hiertoe toen verplicht was en dat Servische soldaten in die periode uw familie vermoord hebben - zo hebben ze uw kind B. in stukjes gesneden en als soep aan uw moeder gegeven -, moet worden benadrukt dat deze niet overtuigen. Vooreerst mag worden verwacht dat u deze feiten eerder zou aangehaald hebben in het kader van uw eerdere verzoeken toen uitgebreid naar uw problemen in Kosovo en Servië werd gepolst, quod non. Bovendien dient hier te worden opgemerkt dat deze verklaringen manifest tegenstrijdig zijn met wat u over uw verblijfplaats ten tijde van de oorlog in Kosovo verklaarde tijdens uw persoonlijke onderhouden op 3 september 2008 en op 3 maart 2016 in het kader van uw eerste verzoek in België. Ofschoon u ook toen aanvankelijk verklaarde ten tijde van de oorlog in Kosovo daar te hebben verbleven (NPO 3/9/2008, p. 3 en NPO 3/3/2016, p. 2 en 3), kwam u hier bij beide onderhouden telkens op terug. Zo gaf u bij het begin van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS te kennen ten tijde van de Navo-bombardementen op Kosovo in 1999 in Kosovo te hebben verbleven. Later tijdens ditzelfde onderhoud gaf u evenwel aan hierover gelogen te hebben en niet tijdens de oorlog maar reeds veel eerder in 1992 uit Kosovo vertrokken te zijn, om de volgende 17 jaar in Duitsland te verblijven, alvorens rechtstreeks vanuit Duitsland naar België te komen (NPO 3/9/2008, p. 4). Toen u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS - waar u aanvankelijk ook had gesteld tot 1999 in Kosovo te hebben verbleven - werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen in dit verband afgelegd op 3 september 2008 op het CGVS, kwam u ook toen hierop terug (NPO, 3/3/2016, p. 3), waarbij u vervolgens stelde reeds in 1991 vanuit Kosovo naar Duitsland te zijn vertrokken en dit nadat uw vader in Belgrado werd vermoord door Albanezen (NPO, 3/3/2016, p. 5 en 6). Gelet op voorgaande kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering al zou u tijdens de oorlog in Kosovo (1998-99) daar verbleven hebben en tot de oppositie hebben behoord hebben en hierdoor anno 2022 nog steeds door de Servische autoriteiten gevisieerd worden. Hierdoor kan evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen van uw familie met de Servische autoriteiten (soldaten) als gevolg hiervan. U koppelt deze feiten immers ook aan uw beweerde activiteiten tijdens de oorlog. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u deze feiten, met name de moord op uw kind en familie door Servische soldaten, evenmin aanhaalde tijdens u twee voorgaande verzoeken. Tot slot kan hier nog worden gesteld dat u in het kader van zowel uw eerste als tweede verzoek evenmin met enig woord repte over een overleden kind van u dat de naam B. draagt. Nochtans werd tijdens uw eerste verzoek zowel op het CGVS als op de Dienst Vreemdelingenzaken uitgebreid naar uw gezinssamenstelling en kinderen gevraagd, waarbij op de Dienst Vreemdelingenzaken bij uw eerste verzoek ook inclusief werd gevraagd naar overleden kinderen (verklaring DVZ eerste verzoek, vraag 16). Uiterst bevreemdend is bovendien dat u tijdens uw twee voorgaande verzoeken enkel verklaarde dat familieleden van u in Kosovo en Servië werden vermoord

door Albanezen, terwijl u nu in het kader van uw derde verzoek stelt dat Servische soldaten uw familie hebben vermoord. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u deze oppositieactiviteiten en het gewelddadig overlijden van deze familieleden evenmin kan staven.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto de zorgvuldigheidsplicht juncto de materiële motiveringsplicht juncto artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel juncto artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Na een uitgebreid theoretisch betoog, licht verzoeker zijn middel verder in concreto toe als volgt:

“Een asielzoeker kan na afloop van een eerdere asielprocedure een nieuwe asielaanvraag indienen als hij uiteraard nieuwe elementen heeft.

Een nieuw element is een verklaring over een nieuw feit, of een bewijsstuk van een tevoren genoemd feit waarover twijfel bestond. In beide gevallen moet er een verband bestaan met de tevoren ingeroepen vervolgingsgrond (RvSt. 69.759).

Het element of het stuk moet dateren van na het laatste interview in de vorige asielprocedure, of er moet aangetoond worden dat men het niet eerder kon aanbrengen (RvSt. 97.954).

Het mag om een later verkregen getuigenis gaan, via brief of telefoon (RvSt. 69.428, RvSt. 85.470).

Te lang wachten vooraleer op basis van nieuwe elementen een nieuwe aanvraag in te dienen, is op zich geen reden tot weigering (RvSt 105.564).

Verwerende partij mag in principe enkel onderzoeken of het om een nieuw element gaat, en niet of de feiten ernstig genoeg zijn.

Verzoeker heeft onomstootbaar nieuwe elementen naar voren gebracht, dewelke verwerende partij zonder een afdoende onderzoek te hebben gevoerd heeft verworpen.

Het staat objectief vast dat In Servië wonen diverse etnische groepen. Volgens de laatste volkstelling bestaat de bevolking voor 82,9% uit Serviërs, 3,9% Hongaren, 2,1% Slavische moslims (Bosniakken), 1,4% Roma. Andere minderheden (per groep minder dan 1% van de bevolking uitmakend) in Servië zijn: Slovaken, Roemenen, Vlachs, Roethenen, Oekraïners, Kroaten, Bunjevci, Bulgaren, Macedoniërs,

Tsjechen, Duitsers en Albanen. Volgens Amnesty International 139 zijn van alle binnenlands ontheemden (in Servië tussen de 40.000 en de 45.000 van Roma etniciteit.

Roma in Servië hebben te maken met dagelijkse maatschappelijke aversie en discriminatie door alle andere etnische groepen.

Roma blijven het mikpunt van politiegeweld, van verbale en fysieke pesterijen door gewone burgers en van sociale discriminatie.

De situatie van Roma in Europa is bijzonder schrijnend. Europa lust zijn Roma niet.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat verzoeker geen nieuwe elementen naar voren heeft gebracht en stelt dat verzoeker zijn aanvullende nieuwe verklaringen volledig betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit zijn eerdere asielrelaas.

Verzoeker heeft de nadruk gelegd op het gegeven dat hij als Roma niet aanvaard zal worden in Kosovo, evenmin in Servië. Verzoeker heeft Kosovo tevens quasi 14 jaar geleden verlaten. Middels medisch attest werd nogmaals bevestigd dat verzoeker aan de ziekte van Bechterew lijdt en hij honderd percent arbeidsongeschikt is. Vervolgens wordt er negatief geadviseerd voor een terugkeer naar zijn land van afkomst om reden dat aldaar de vereiste zorg niet kan worden toegediend.

Verzoeker zal als een Roma zigeuner aldaar niet de vereiste medische zorg en bijstand genieten wat tevens een schending impliceert van art. 3 EVRM.

Verzoeker heeft nieuwe informatie aan verwerende partij verstrekt, waarvoor hij expliciet verwijst naar het objectief vaststaande etniciteit en geloofsovertuiging van verzoeker. Verwerende partij onderzoekt niet afdoende dat bij een eventuele terugkeer van verzoeker naar Servië en/of Kosovo hij geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de in Servië en/of Kosovo aanwezig autoriteiten en er wordt evenmin onderzocht of er thans een schending van art. 3 EVRM zou plaatsvinden als een Roma zigeuner gekenmerkt door een Moslim geloofsovertuiging. Nieuwe elementen zijn gegevens die in de afgelopen asielprocedures niet konden worden aangebracht, dus na het afsluiten van de eerste asielprocedure, met name na de inberaadname van de zaak door de RvV.

Door onterecht te onderzoeken of de nieuwe feiten ernstig genoeg zijn, schendt men de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dat verzoekers echter blijft volharden in de problemen in het land van herkomst en al het mogelijke deden en doet om zoveel mogelijk bewijsstukken hierover te verzamelen dewelke door een niet afdoende motivering worden afgewezen."

Verzoeker houdt in op wat daden van vervolging zijn onder artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat bij een terugkeer naar Servië en/of Kosovo artikel 3 van het EVRM zal worden geschonden, waarna hij een theoretisch betoog houdt over dit laatste artikel. Hij zet uiteen: "Aangezien het onstuitbaar moge vaststaan dat door verzoeker neergelegde overtuigingsstukken de door hem aangehaalde objectieve feiten zonder meer aannemelijk maken, in tegenstelling door wat verwerende partij wordt aangehaald. Verzoeker is een Roma met een islamitische geloofsovertuiging en loopt bij een terugkeer naar Servië en/of Kosovo een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoeker is de stelling toegedaan dat dit specifiek punt niet afdoende werd onderzocht door verwerende partij temeer daar verzoeker zulks uitdrukkelijk heeft aangekaart tijdens zijn algehele verhoor."

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing allerminst een voldoende motivering bevat, op zijn minst niet geloofwaardig is, daar de verwerende partij voormelde punten niet nader heeft onderzocht. Hij stelt dat de bestreden motivering tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht aangezien de vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers conform artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet voldoende ernstig is gelet op de huidige situatie van etnische minderheden in Servië / Kosovo en deze voldoende ernstig is om een terugkeer naar het land van herkomst uit te sluiten. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Er werd derhalve door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

Verzoeker vervolgt verder:

"Dat verzoeker zich genoodzaakt zag om opnieuw zijn kans te wagen door zijn huidige asielaanvraag.

Dat volgens de Conventie van Genève van 28.07.1951 een vluchteling elke persoon is die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en die de bescherming van dat land niet meer kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, zijn politieke overtuiging.

Dat derhalve artikel 1A van de Conventie van Geneve dd. 28.07.1951 wordt geschonden.

Dat de elementen van verzoeker's asielaanvraag in het licht van de Vluchtelingenconventie en de daarin gehanteerde criteria echter wel degelijk genoegzaam volstaan. Dat verzoeker op zijn minst had moeten gehoord worden om zijn nieuw verkregen informatie over de thuissituatie te kunnen verduidelijken en hieromtrent nader te expliciteren bij verwerende partij en eventueel nieuwe stukken op te vragen en toe

te voegen. Dat verwerende partij dit echter weigert en louter aanhaalt in de motivering dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt, zonder aan verzoeker een redelijke termijn te schenken om vooralsnog deze stukken naar voren te brengen.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet correct is in feite en derhalve faalt zij dan ook naar motivering in rechte gezien de echte inhoud van verzoekers' relaas wel degelijk beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie. Schending van de Vluchtelingenconventie alsook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hogervermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Verzoeker voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift:

"3. Medisch attest dd. 10/01/2022

4. Geboortakte verzoeker Nr: 844-2

5. A kaart partner en diens dochter

6. Medische attest verlies gemeenschappelijk kind

7. Bijzondere volmacht inzake opstart wettelijke samen-woont

8. Attest van verblijf CIB

9. Beslissing Bjb - Pro Deo"

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

"§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel

het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

3.4. Verzoeker klaagt aan dat hij niet werd gehoord op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van dezelfde wet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van deze wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)).

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen, waaronder zijn beweerde homoseksualiteit, in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ in het kader van zijn huidig (derde) verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Waar hij aanvoert dat hem geen redelijke termijn werd gegeven om nieuwe stukken naar voren te brengen, stelt de Raad vast dat, daargelaten de vraag of het CGVS gehouden was om hem zulke termijn toe te kennen, verzoeker bij zijn verzoekschrift alsnog stukken voegt die hierna zullen worden besproken. Verzoeker laat verder ook hier na te verduidelijken welke stukken hij had willen aanbrengen, zodat hij zijn belang bij dit middelonderdeel niet aantoonde.

3.5. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat de vluchtelingenstatus van verzoeker, die hem werd toegekend op 24 oktober 2008, door de commissaris-generaal werd ingetrokken op 7 juli 2016 omdat het vast stond dat hij een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Er werd hierbij opgemerkt dat (i) het feit dat verzoeker nooit eerder in België in aanraking kwam met het gerecht geen afbreuk doet aan het feit dat hij in België veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf; (ii) de bewering van verzoeker dat hij deze feiten niet zou gepleegd hebben en dat hij onschuldig is weerlegd wordt door het feit dat hij voor deze feiten veroordeeld werd door een Belgische rechter; (iii) de door verzoeker aangehaalde invaliditeit en hulpbehoevendheid onvoldoende zijn om het behoud van zijn vluchtelingenstatus te rechtvaardigen; (iv) een langdurig verblijf in België an sich onvoldoende is om het behoud van de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen en de vaststelling dat hij minder vertrouwd is met de samenleving in zijn land van herkomst en er niet meer over een woning of familie beschikt, geenszins gelijkgesteld kan worden met een gegronde vrees voor vervolging omwille van één van de criteria van de Geneefse Conventie.

Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 177 764 van 16 november 2016, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

4.2. In het kader van zijn tweede beschermingsverzoek schetste verzoeker zijn versie van de feiten waarvoor hij, naar eigen zeggen, onterecht werd veroordeeld. De commissaris-generaal verklaarde dit verzoek op 16 december 2016 niet-ontvankelijk omdat verzoekers betoog wordt weerlegd door het feit dat hij voor deze feiten veroordeeld werd door een Belgische rechter.

Waar verzoeker inzake zijn vrees ten aanzien van Kosovo verwees naar feiten die zich zouden hebben afgespeeld tijdens de oorlog, meende de commissaris-generaal dat deze vaststellingen geen afbreuk kunnen doen aan de beslissing tot intrekking. Er lagen bijgevolg geen nieuwe elementen voor die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Dit werd door de Raad bevestigd bij arrest nr. 237 468 van 25 juni 2020 waarbij het beroep werd verworpen en de Raad opmerkte dat verzoeker met de verwijzing naar de algemene situatie in Kosovo en Servië, haar verblijf in België en kinderen in België, het gebrek aan vangnet in Kosovo, zijn medische problemen, slechts elementen herneemt die hij reeds eerder aanhaalde en waarover in de beslissing tot intrekking uitgebreid gemotiveerd werd dat deze elementen niet van aard zijn het behoud van zijn vluchtelingenstatus te rechtvaardigen en geen afbreuk doen aan de vaststelling in de beslissing tot intrekking dat verzoeker definitief veroordeeld werd tot een bijzonder ernstig misdrijf. Verzoeker tekende geen cassatieberoep aan bij de Raad van State.

4.3. Bijgevolg resten er verzoeker geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot zijn vorige verzoeken.

4.4. Op 25 november 2021 dient verzoeker zijn huidig volgend (derde) beschermingsverzoek in. Verzoeker legt enkel verklaringen af en legt geen stukken neer ter staving van zijn derde beschermingsverzoek.

De kernvraag is of de aangehaalde elementen, in casu enkel verklaringen, kunnen worden gekwalificeerd niet alleen als nieuwe elementen maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

4.4.1. Uit het administratief dossier blijkt vooreerst dat verzoeker zich in belangrijke mate beperkt tot een loutere verwijzing naar elementen die hij in het verleden bij zijn eerste en tweede verzoek reeds heeft bijgebracht, met name zijn invaliditeit, zijn vervreemding van Kosovo en Servië, waar hij niet langer over

een woning en familie beschikt, de volgens verzoeker precare situatie voor Roma in Servië en Kosovo, het voortvloeiend betoog dat hij als Rom noch in Servië noch in Kosovo zal aanvaard worden, het feit dat hij de Kosovaarse nationaliteit ontbeert en tot slot zijn persoonlijke kijk op zijn veroordeling in België, waarbij hij de schuld voor zijn veroordeling bij zijn dochter legt (Verklaring volgend verzoek, 23 december 2021).

De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee wederom niet verder komt dan het louter hernemen van elementen die hij reeds aanhaalde en waarover in de beslissing tot intrekking van 6 juli 2016 uitgebreid gemotiveerd werd, met name dat deze elementen niet van aard zijn het behoud van zijn vluchtelingenstatus te rechtvaardigen noch afbreuk doen aan de vaststelling in de beslissing tot intrekking dat verzoeker definitief veroordeeld werd tot een bijzonder ernstig misdrijf, zoals bevestigd in 's Raad arrest nr. 233 468 van 25 juni 2020. Dit werd nogmaals herhaald in de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 16 december 2019 en bevestigd door 's Raad arrest nr. 237 468 van 25 juni 2020. Het volstaat dan ook naar voormelde beslissingen en arresten te verwijzen om te besluiten dat verzoeker geen nieuwe elementen bijbrengt die van aard zijn de beoordeling in de beslissing tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus in een ander daglicht te stellen.

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker weer naar de situatie voor Roma in Servië en Kosovo en betoogt hij als Roma zigeuner aldaar niet de vereiste medische zorgen te kunnen genieten hoewel hij lijdt aan de ziekte van Bechterew en invalide is. Hij voegt een medisch attest toe van januari 2022 (stuk 3 bij het verzoekschrift). De Raad herinnert eraan dat deze elementen reeds in het kader van zijn vorige verzoeken werden besproken waarbij werd geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde invaliditeit en hulpbehoefendheid onvoldoende zijn om het behoud van zijn vluchtelingenstatus te rechtvaardigen. Ook verzoekers geboorteakte en de verklaring van de Verenigde Roma partij in Kosovo (stukken 2 en 4 bij het verzoekschrift) werden reeds voorgelegd en beoordeeld in het kader van zijn vorige beschermingsverzoeken, in het bijzonder in het kader van de intrekking van zijn vluchtelingenstatus. Het betreffen aldus geen nieuwe elementen.

De Raad herinnert eraan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

Met het louter herhalen van en het volharden in eerdere verklaringen die werden afgelegd in het kader van verzoekers eerdere beschermingsverzoeken en reeds werden beoordeeld, reikt verzoeker, in tegenstelling tot wat hij beweert, geenszins pertinente nieuwe elementen aan.

Waar dit betoog verder in wezen betrekking heeft op het advies van de commissaris-generaal over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in de eerdere beslissing tot intrekking van 6 juli 2016 is verzoekers kritiek in wezen gericht tegen een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van zijn beroep en is deze kritiek aldus niet dienstig. Verzoeker kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld. Bovendien merkt de Raad op dat zulk advies niet bindend is en de rechtstoestand van de betrokkene niet wijzigt zodat dit advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt.

Verder merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verwijzing naar het feit dat het merendeel van zijn familie in België en Duitsland verblijft, dat hij sinds zes of zeven jaar in België een relatie heeft met iemand afkomstig uit Albanië, die gehandicapt is, waarmee hij samenwoont en daarnaast plannen heeft om te huwen, betrekking heeft op motieven die louter van

persoonlijke en intra-familiale aard zijn en op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 noch onder artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met het toevoegen van de A-kaart van zijn partner en diens dochter, het medisch attest van een verlies van een gemeenschappelijk kind en de bijzondere volmacht voor het opstarten van een wettelijke samenwoning aan zijn verzoekschrift (stukken 5-7) brengt verzoeker geen wezenlijke elementen bij die weerleggen dat het hier elementen betreffen die geen uitstaans hebben met internationale bescherming. Hetzelfde geldt voor zijn attest van zijn verblijf in het CIB (stuk 8).

4.4.2. Verder houdt verzoeker voor dat hij in Servië gezocht wordt door de Servische autoriteiten die hem zullen mishandelen en vermoorden omdat hij tijdens de oorlog in Kosovo tot de oppositie behoorde, waarbij hij eraan toevoegt dat hij hiertoe toen verplicht was en dat Servische soldaten in die periode zijn familie vermoord hebben. Zo zouden deze soldaten zijn kind B. in stukjes gesneden hebben en als soep aan zijn moeder gegeven.

Het betreffen hier verklaringen over gebeurtenissen die geen verband houden met zijn vorig(e) verzoek(en) en aldus als nieuwe elementen kunnen worden aangemerkt. Het betreffen evenwel géén nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken, daar de Raad deze elementen manifest ongeloofwaardig acht omwille van volgende redenen.

Vooreerst mag, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zulke gruwelijke feiten, met name de moord op zijn kind en familie, eerder zou aangehaald hebben in het kader van zijn eerdere beschermingsverzoeken toen uitgebreid naar zijn problemen in Kosovo en Servië werd gepolst, quod non. Verzoeker biedt geen enkele verklaring voor de laattijdigheid hiervan, hetgeen zijn geloofwaardigheid reeds ondermijnt.

Verder merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoeker in het kader van zijn twee vorige beschermingsverzoeken evenmin met enig woord repte over een overleden kind van hem dat de naam B. droeg. Nochtans werd tijdens het eerste beschermingsverzoek zowel op het CGVS als op de DVZ uitgebreid naar zijn gezinssamenstelling en kinderen gevraagd, waarbij op de DVZ bij zijn eerste verzoek ook inclusief werd gevraagd naar overleden kinderen (verklaring DVZ eerste verzoek, vraag 16).

Voorts stelt de commissaris-generaal terdege vast dat verzoekers verklaringen over de moordenaars van zijn familie uiterst tegenstrijdig zijn. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste en tweede beschermingsverzoeken dat familieleden van hem in Kosovo en Servië werden vermoord door Albanezen, terwijl hij nu in het kader van zijn derde verzoek stelt dat Servische soldaten zijn familie hebben vermoord.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal op goede gronden:

“Bovendien dient hier te worden opgemerkt dat deze verklaringen manifest tegenstrijdig zijn met wat u over uw verblijfplaats ten tijde van de oorlog in Kosovo verklaarde tijdens uw persoonlijke onderhouden op 3 september 2008 en op 3 maart 2016 in het kader van uw eerste verzoek in België. Ofschoon u ook toen aanvankelijk verklaarde ten tijde van de oorlog in Kosovo daar te hebben verbleven (NPO 3/9/2008, p. 3 en NPO 3/3/2016, p. 2 en 3), kwam u hier bij beide onderhouden telkens op terug. Zo gaf u bij het begin van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS te kennen ten tijde van de Navo-bombardementen op Kosovo in 1999 in Kosovo te hebben verbleven. Later tijdens ditzelfde onderhoud gaf u evenwel aan hierover gelogen te hebben en niet tijdens de oorlog maar reeds veel eerder in 1992 uit Kosovo vertrokken te zijn, om de volgende 17 jaar in Duitsland te verblijven, alvorens rechtstreeks vanuit Duitsland naar België te komen (NPO 3/9/2008, p. 4). Toen u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS – waar u aanvankelijk ook had gesteld tot 1999 in Kosovo te hebben verbleven – werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen in dit verband afgelegd op 3 september 2008 op het CGVS, kwam u ook toen hierop terug (NPO, 3/3/2016, p. 3), waarbij u vervolgens stelde reeds in 1991 vanuit Kosovo naar Duitsland te zijn vertrokken en dit nadat uw vader in Belgrado werd vermoord door Albanezen (NPO, 3/3/2016, p. 5 en 6). Gelet op voorgaande kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering al zou u tijdens de oorlog in Kosovo (1998-99) daar verbleven hebben en tot de oppositie hebben behoord hebben en hierdoor anno 2022 nog steeds door de Servische autoriteiten gevisieerd worden. Hierdoor kan evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen van uw familie met de Servische autoriteiten (soldaten) als gevolg hiervan. U koppelt deze feiten immers ook aan uw beweerde activiteiten tijdens de oorlog.”

Tenslotte merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoeker zijn beweerde oppositieactiviteiten en het beweerde gewelddadig overlijden van zijn familieleden evenmin met enig begin van bewijskrachtig element kan staven.

Verzoeker laat voorgaande bevindingen, die pertinent en correct zijn alsook steun vinden in het administratief dossier, geheel ongemoeid. Ze blijven dan ook gehandhaafd.

4.4.4. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend (derde) verzoek om internationale bescherming.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag is om deze reden dan ook niet dienstig.

4.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij nieuwe documenten neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel.

Verder merkt de Raad op dat het evenredigheidsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of er in casu sprake is van nieuwe elementen die de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

4.6. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.7. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES